

Reisverslag India (Zuiden)

2017

India heeft een oppervlakte van 3.287.263 km² .

Er zijn ongeveer 1,28 miljard inwoners (2016) bevolkingsdichtheid 389 inw./km² .

'India, fietsen met prikkeling van alle zintuigen'

Mijn totale afstand gefietst tijdens deze reis door India is 1.585 kilometer,
met een totaal van 6.866 hoogtemeter .

Fietsreis 2017 ~ INDIA

DE VOORBEREIDING

Costa Gezien het de tweede keer is dat ik India als reisbestemming gekozen heb, lijkt het me logisch dat mijn reisvoorbereiding toch wel eenvoudiger en vlugger zal verlopen dan vorige keer. Niets is minder waar ondervind ik nu. Het is niet omdat er weinig te zien is, in tegendeel er is heel veel te zien en te doen, maar het ontbreekt hier wel aan toppers zoals ze in het noorden de "Taj Mahal" hebben en historische steden zoals "Jodpur, Jaipur en Jaisalmer". Er zijn daarentegen heel wat steden waar het interessant is om er een halve dag rond te kuieren of er te overnachten en heel wat andere plaatsen en parken die de moeite lonen om te bezoeken ... teveel eigenlijk. Daardoor wordt het iets moeilijker om een fietsroute te plannen waarbij ik van mijn beginpunt, de luchthaven in Trivandrum "Thiruvananthapuram (TRV)" binnen de tijdsperiode van een maand mijn eindpunt, de luchthaven in Mumbai "Chhatrapati Shivaji (BOM)" kan halen. Een afstand overbruggen met het openbaar vervoer (zoals een nachttrein of lange afstand bus) zal hier ook wel noodzakelijk zijn, gezien ik niet de kortste weg van A naar B zal volgen.

Zoals bij alle andere fietsreizen die ik reeds achter de rug heb, is ook bij deze reis enkel mijn begin- en eindpunt een vast gegeven. Ertussen heb ik reeds een 3-tal trajecten uitgestippeld om deze dan te vergelijken en er ééntje uit te kiezen waar ik het meeste van mijn interesses zie. Tenslotte heb ik dan bij de gekozen fietsroute ook nog een paar steden geschrappt en andere toegevoegd, maar ook nog een omweg via een bergketen ingelast, om met de "Ooty Mountain Railway" toch nog een uniek beschermd werelderfgoed mee te maken, en hiermee nog een grotere afwisseling ingebouwd wordt.

En naast het bestuderen van de religie en de geschiedenis van het land, wordt een reis voorbereiden hierdoor nog zo veel interessanter, ik leer een groot deel van het land kennen zonder dat ik ooit in deze stad of in dat gebied zal komen.

De westkust van deelstaat Kerala lijkt me een regio waar ik me zal thuisvoelen, met veel variatie, historische steden, mooie kustroutes en natuur. En dan wil ik ook wel het binnenland van deelstaat Karnataka zien, om tenslotte via het zuiden van deelstaat Maharashtra in Mumbai te eindigen. Hierdoor is mijn bezoek aan Tamil Nadu slechts beperkt tot de regio van de Nilgiry Mountains. Met het stadje Udthagamandalam (of kortweg Ooty) net boven de 2.200 meter, als hoogste punt van deze reis. En ik fiets ook in een grote lus rond Goa, wat voor mij helemaal niet erg is omwille van teveel op de Westerse toerist afgestemd en daardoor veel van zijn originaliteit verloren.

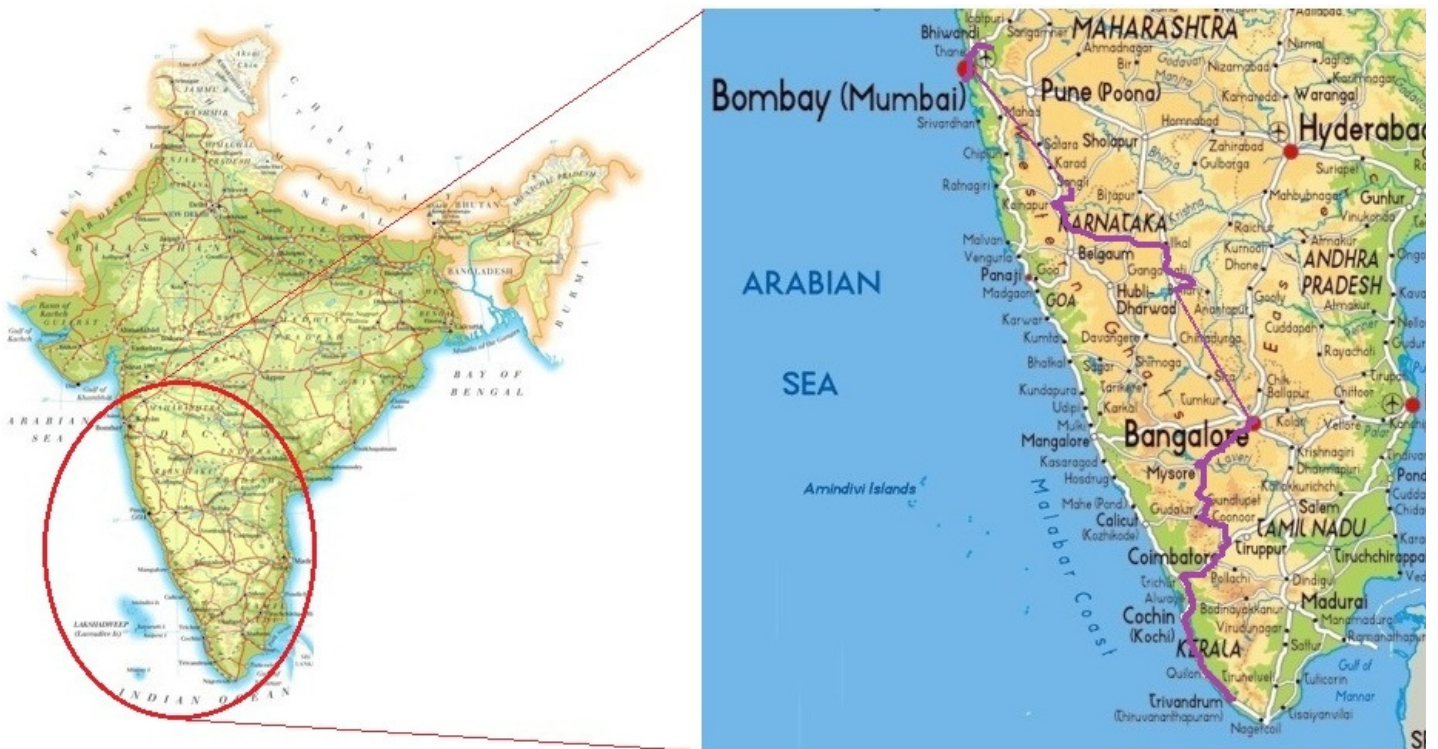
Gezien het niet bij mijn manier van reizen past om iedere dag te fietsen, heb ik onderweg toch wel een paar steden (zoals Mysuru, Bengaluru, Kolhapur en Mumbai) waar ik een dagje langer wil vertoeven om er één en ander te bezoeken. Maar ook plaatsen die op de erfgoedlijst van de

Unesco staan zoals de "Group of Monuments at Hampi" en even verder de "Rock Caves in Badami" waar ik telkens een dagje zal voor uittrekken om deze te ontdekken.

En tenslotte zijn er ook nog overal natuurparken onderweg, waarvoor ik toch wat tijd wil vrijmaken om dit van dichterbij te zien, welke ik er uitkies zal ter plaatse beslist worden, na overleg met de lokale bevolking.

En een belangrijke aantrekkingspool, die ik sinds mijn vorige fietsreis door India heb leren kennen en waarderen, is de enorme variatie in de Indische keuken, maar ook hoe ze omgaan met vegetarisch koken en de toepassing van vele kruiden en specerijen. De geuren komen je overal tegemoet, op de markten, in de straten, op de pleinen, dus naar hun gerechten waarvan de smaken toch zo verschillend zijn, daar verlang ik nu al naar.

Hiermee wordt het al duidelijk dat "de prikkeling van alle zintuigen" een niet te ontwijken waarde is als je door India fietst.

HET REISVERSLAG

Onverwacht, het eerste zintuig dat hier geprikkeld wordt (en dat is nog vriendelijk uitgedrukt) is het gehoor. Toeteren en bellen in de straat (vooral in de steden, iets minder op het platteland) en door de combinatie van het drukke verkeer en de onaangepaste infrastructuur is dit wel een echte kakofonie. Trouwens het constant "tuut-tuut" is vooral te wijten aan de gevaarlijke bewegingen die ze doen, of als ze tot verboden manoeuvres overgaan, zoals het links inhalen of tegen de richting in rijden.

Onvermijdelijk, het tweede zintuig, is de geur van de Indische specerijen, vooral als je door een marktje of winkelstraat wandelt, maar natuurlijk ook wel bij elke maaltijd, van ontbijt tot avondmaal.

Verrassend, maar hier is het al veel minder vegetarisch dan in het noorden van India. Ik kreeg er de tweede dag reeds een voorstel om "beef" te eten, ja zelfs rundvlees, want ik was in Kerala, en dit is "The land of God and not Cows own land".

En hier dichtbij, het derde zintuig, de smaak, ik had de keuken van Kerala niet zo hoog ingeschat, maar heb er toch wel heel lekkere gerechten geproefd.

Ondertussen heeft het vierde zintuig, het gevoel, al heel wat te verdragen gekregen, de warmte, je went er wel aan, maar het blijft zweten vooral tijdens het fietsen, maar ook gewoon bij het wandelen door de stad in de namiddag.

Tenslotte, het vijfde zintuig, het zicht, wordt toch wel heel goed bediend, zoveel typische straatferelen, overal de tempels, moskeeën en kerken. Met verder ook de natuur, zeer afwisselend tussen de kust en het binnenland.

Ontbijt in de straat, veel keuze vanaf 8 uur en vanaf 9 uur nog meer. Pakora, altijd lekker, met allerlei groenten erin. Eén keer leek het me alsof er een strip courgette of gelijkaardige lokale groente in verwerkt was. Ja, het was wel degelijk een andere groente, een volwassen groene chilipeper, en dit als ontbijt, ik heb er de tweede toch uitgehaald en onder de tafel weggemoffeld. Hun zoete "chai" blust hier helemaal niet, zelfs in tegendeel, want daar zijn ook weeral kruiden in verwerkt.

Een biertje, niet zomaar goed zichtbaar, maar even navragen en men verwijst je al vlug naar een "Beer & Wine Bar" in de buurt. Lekkere Indische bieren (flesje van 65cl en meestal bijna 8° alcohol) gekoeld smaakt dit wel lekker na al dat water tijdens mijn fietsrit. Alhoewel ik zag dat de Indiërs zelf meer Whisky, Rum of andere gedistilleerde drankjes van 40° en meer drinken. In de bar van het hotel in een grote stad (meestal ondergronds in de kelder) zag ik nog wel eens een andere toerist, maar in de kleinere steden en dorpen was het zoeken naar de half verdoken "bar in de straat" waar enkel nog de lokale bevolking komt, allemaal "bruintjes" en zowel met als

zonder dothi (zeg maar een rok voor mannen) en met als zonder bindi (zeg maar een bolletje of strepen op hun voorhoofd).

Ja, er is nog werk aan dit land, vroeg of laat komen er nog wel enkele crisissituaties die niet onmiddellijk kunnen opgelost worden.

Eén: de afvalberg gewoon langs de straat, hier is totaal geen discipline, en met het plaatsen van vuilnisbakken zal dit niet opgelost zijn. De plastic afval overal in de straat is nu al een bedreiging voor het milieu.

Twee: het verkeer, alles zit nu al vol, jongeren hebben bijna allemaal een brommer, maar binnenkort wordt dit dan een auto, en dan staat alles stil, want ook hier worden totaal geen regels gevolgd. De extreme luchtvervuiling in de steden is er trouwens nu al.

Er een hoogtepunt uitkiezen van deze reis is moeilijk, er waren meerdere hoogtepunten van verschillende aard. Een eerste mooie ervaring had ik in de "Backwaters" rond Alappuzha. In de ganse westkust is er een overvloed aan water in het binnenland, van rivieren tot grote watervlakten. Zodanig zelfs dat in bepaalde streken het openbaar vervoer enkel per schip georganiseerd wordt. Ik heb er dan met een kano (4 personen met een lokale roeier) door de kleinere waterwegen gevaren, tussen het dagelijks leven. Je ziet er ook veel "houseboats" waarmee men door de bredere wateren kan varen en waarop men dan kan overnachten, luxe kamers, buitenterrasje inbegrepen, maar naast de schipper ook een keuken en kok aan boord.

Een volgende onvergetelijke ervaring die ik ingepland had, was de treinrit van Mettupalayam (op een hoogte van 410 m) naar Ooty (2.203 m boven de zeespiegel) met de "Nilgiri Mountain Train". De wagons worden door een stoomlocomotief voortgeduwd, een historisch monument, door de Unesco beschermd als werelderfgoed. Het is een tocht van 46 km, waar de trein ongeveer 5 uur over doet, met onderweg 209 bochten, door 16 tunnels en over 250 bruggen. Hiervan is het steilste deel over 19,5 km uitgerust met een tandlat en tandwiel aandrijving gebouwd door de Britten in 1908. Ticket lang vooraf boeken is aangeraden gezien dit voor de lokale bevolking een gewoon treintraject is, maar ondertussen ook meer en meer toeristen lokt (heeft me slechts 205 Rupee / ±3 Euro gekost in "First Class").

De luxe die een paleis als Ambavilas Palace in Mysore uitstraalt, maakt al heel veel duidelijk over het leven van een Maharaja in India. Zowel de toegangspoort, de tuinen, de tempel als de verschillende zalen in het paleis zelf zijn allemaal van een uitzonderlijke architectuur. Het huidige paleis werd ontworpen door een Britse architect en gebouwd eind 19e eeuw in de Indo-Saraseenic stijl, wat een mengeling is van verschillende Indische stijlen. Het heeft zelfs nog een Belgisch tintje met de glas-in-lood ramen en de luchters in crystal.

En dan is er ook het New Palace in Kolhapur, gebouwd eind 19e eeuw, aan de rand van de stad, na een brand in het vorige paleis. Gebouwd in een totaal andere stijl, zowat een mengeling van de Jain en Hindu architectuur. Dit paleis is, op het eerste verdiep, nog bewoond door de huidige Maharadja en zijn familie.

In het tweede deel van deze reis had ik dan een paar historische sites op mijn route. Hampi, een volledig heilige stad, en dat voel je wel ... hier is geen druppel alcohol te vinden, maar ook alle restaurants zijn vegetarisch. Dit was rond 1500 de tweede grootste middeleeuwse stad ter wereld, na Bejing, en staat nu bekend als "Group of monuments at Hampi" waarbij tientallen ruïnes van tempels en monumenten over een oppervlakte van 4.100 hectaren verdeeld staan. Ik heb er een dagje per fiets rondgereden, ongeveer 18 kilometer, de beste manier om zo veel mogelijk te zien. Prachtige gebouwen, waarvan de "Vitthalla Temple" uitzonderlijk mooi is met ernaast de stenen wagen getrokken door olifanten. Ook de "Lotus Mahal" en de olifantenstallen zijn heel mooi bewaard, maar over de volledige site staan ongeveer 1.600 monumenten verspreid.

Een paar dagen en 160 km verder was ik dan aan de "Badami Cave Temples" een complex met vier unieke rotstempels op verschillende niveaus met fantastische figuren en taferelen uitgehouwen in de rotsen. Grotten uithouwen in de rotsen, hoe begin je hier aan en hoe lang ben je daar dan mee bezig? Gebouwd in de 6e en 7e eeuw, maar zo stevig in de rotsen, dat ze nog net als origineel bewaard zijn.

India heeft hoofdzakelijk 4 religies, met het Hindoeïsme als belangrijkste (80%), dan de Islam (13%), en verder nog het Christendom (2,3%) en het Sikhisme (2%). Met in dit zuidelijk deel van India toch een vrij goede verstandhouding tussen de religies onderling. Bezoek van een tempel, moskee of kerk en beleving van hun religie is constant aanwezig in elke stad, dorp of straat.

Het kleine kantje hieraan, ik heb er zelden zoveel volwassen mensen zo "belachelijk" zien doen (sorry voor de uitdrukking) als in de Halaxmi Temple in Kolhapur. Trouwens een mooie en grote tempel (waar ik zelf tot in het allerheiligste deel binnen mocht), maar als je verse kokosnoten begint te offeren aan één van de goden, allerlei bloemen aan de voeten legt van een stenen beeld tot je van de god zelf niets meer ziet, dan vergaat mij de logica. Trouwens, vergelijkbare taferelen heb ik vroeger reeds gezien in andere landen met andere religies ... in een Orthodoxe kerk in Rusland ... in een Katholieke kerk in Costa Rica ... Maar ik heb hieromtrent een andere visie, dus dat zal wel aan mij liggen, want ik zie hier hoofdzakelijk commercieel gedoe en om mensen politiek achter zich te scharen. Ik heb het niet gezien, maar ga er zo vanuit dat die karrenvracht kokosnoten via een achterpoortje terug bij de kraampjes op straat terecht komt om er de volgende dag nog eens te verkopen.

Nog een grotere verrassing was het om hier ook zoveel moskeeën en moslims te zien tussen de tempels en hindoes door. Zelfs veel jonge meisjes gesluierd met een zwarte boerka of nikab, zodat ik me toch tweërlei dingen afvroeg: zijn deze meisjes dan zo lelijk dat de wereld ze niet mag zien en wordt een jongen dan in eerste instantie verliefd op een zwarte doek, met de hoop dat er later een deftig meisje achter zit?

In Miraj heb ik dan een even grote en mooie moskee bezocht (hier mocht ik dan niet in het allerheiligste deel binnen) en zag er heel andere taferelen dan in de Hindoe tempel. En dit zal

dan niet aan mij liggen, ik werd daar gewoon niet goed van, want het is onvoorstelbaar dat zoiets in de 21e eeuw nog mogelijk is. Vrouwen mogen de moskee niet binnen (pure mannenzaak dus) maar ze mogen enkel door een paar openingen in een zijdeur naar binnen gluren. Stel je voor, eerst half geblinddoekt worden en dan proberen iets te zien door onooglijk kleine gaatjes. Is een vrouw dan geen volwaardig mens en kan iemand nog meer vernederd worden, door wie wordt zoiets voorgeschreven, waar haalt men dit recht vandaan ?

Onverwacht kwam ik langs de weg van Mysore naar Bangalore ook nog een ander "heiligdom" tegen: het internationale centrum van "Art of living". Een spirituele organisatie, opgericht in 1981 door Sri Sri Ravi Shankar (geboren in 1956), met ondertussen volgers in meer dan 150 landen, voor mensen van uiteenlopende achtergronden, religies en culturen. Een prachtig complex als hoofdkwartier, waar rust en meditatie centraal staat. Ik werd er vriendelijk ontvangen en kreeg zelfs een hele uitleg over wat en hoe, want dit was me onbekend, heb er me ondertussen al iets meer in verdiept, maar om de realiteit ervan te vatten zou ik eens met de "Guru" zelf willen van gedachten wisselen.

Zoals bij elke reis heb ik ook hier toch een paar onvergetelijke anekdotes opgetekend. Een eerste, waarbij ik een "heilige koe" geschopt heb om een oud vrouwtje uit de nood te helpen, heb ik hier dan een "Hindoe-zonde" begaan ? En een tweede, waarbij men een pasfoto nodig had om me te kunnen inchecken in het hotel, had ik niet, dus een heel verhaal hoe men erin geslaagd is om van mij uiteindelijk toch een pasfoto te bekommen, want stel je voor hoeveel pasfoto's ik zou nodig hebben indien dit overal de regel was, ik heb er in 21 verschillende hotels overnacht !

De dagelijkse taferelen, niet gepland en dikwijls heel onverwacht, waren tijdens deze reis toch opnieuw overal aanwezig. Stoppen in een dorpje om iets te drinken of te eten, en binnen enkele minuten stond een massa nieuwsgierigen rond mijn fiets. En je merkt onmiddellijk als er iemand Engels spreekt, die stapt kordaat op me af om allerlei vragen te stellen, waarbij de vraag van welk land ik ben zowat altijd hun eerste is.

Een groot verschil met mijn vorige reis door India is het "handje schudden", honderden vorige keer, maar dit is grotendeels vervangen door het maken van een "selfie met de toerist", honderden deze keer. De heilige koeien lopen hier ook nog steeds te pas en te onpas rond (alhoewel ook weer minder dan in het noorden).

In de steden zag ik nu zelfs winkels waar bij het sanitair ook wc-potten aangeboden worden, terwijl er in de kleine dorpjes nog steeds geen deftige toiletten beschikbaar zijn, zodat de rand van de weg nog volop in gebruik is om hun behoefte te doen.

Heel veel ongerepte natuur is er niet meer over, van zodra het een beetje vruchtbaar is wordt er wel iets verbouwd. Ik zag er vooral veel rijstvelden, plantages suikerriet, en ook bananen, tabak tot zelfs wijngaarden. Toch heeft men er grote waardering voor de natuur, in weinig andere landen zag ik zoveel eeuwenoude bomen, waar men zelfs de weg omleidt om er rond te gaan, of zelfs de architectuur van een gebouw aangepast werd zodat de boom kon blijven staan.

Aan een trektocht door een natuurpark had ik zelfs geen behoefte meer, nadat ik er 40 km doorgefietst had "in een vrachtwagen". Behalve tijgers (want die zie je daar toch bijna nooit, gezien er volgens de laatste telling nog slechts 63 in een gebied van 874 km² rondlopen) heb ik reeds heel wat wilde dieren gezien. Vooreerst de olifanten (die zich de laatste tijd vrij agressief gedragen, trouwens gisteren nog een groepje mensen aangevallen die aan het werk waren op hun veld, waarbij 1 dode en 2 zwaargewonden vielen, wat de reden was dat ik er niet mocht door fietsen). En verder zag er ik ook nog live en van dichtbij een paar soorten apen, grote kuddes damherten, wilde pauwen, ...

Bergritten, lastig wel, maar zolang ik er plezier aan beleef mag er wel af en toe ééntje tussen zitten. De sfeer langs een kuststreek is uniek, maar fietsen in het gebergte is dat ook, en toch wel heel anders, met het verschil van vlakke ritten tegenover fietsen bergop en bergaf, maar vooral ook het grote onderscheid in landschap, natuur, flora en fauna, met zelfs een heel andere manier van leven.

En daar zijn dan onderweg gelukkig ook nog steden, neen, kleine stadjes of zelfs dorpen, waar ik kan overnachten, eenvoudig ... simpel ... basic ... zonder luxe, of hoe je het ook noemt, maar telkens wel een ervaring op zich, omdat hier toch zo weinig buitenlandse toeristen komen. Want dat wordt dan plots de weelde ... de luxe ... het unieke ... of wat dan ook, van iets dat er niet is voor de gemiddelde toerist, maar wel een meerwaarde voor iemand die de wereld van de andere kant wil zien, ik bedoel het dagelijks leven mee beleven, het onbekende zien ... tot zelfs het primitieve toe. Neen, een hotelkamer zonder "airco" of een hotel zonder "wifi", is voor mij helemaal geen probleem, integendeel zelfs, de rest van de wereld bestaat hier gewoon niet, ik probeer zo dicht mogelijk bij de lokale bevolking te staan en leef zoals de mensen hier ook leven.

Toch blijft het een land dat ik niet zomaar aan de doornsnee toerist zal aanraden om er op reis te gaan, nog net zoals bij mijn eerste reis is en blijft het cultuurverschil te groot. Alhoewel India voor de meer gevorderde en minder kritische reiziger een fantastisch land is.

Ja, een jaartje ouder worden voel ik wel, temperaturen van rond de 30°C ook, en nog eens 1.585 kilometer fietsen daar bovenop. Moe ben ik dan af en toe wel eens, maar dat heeft alleen maar voordelen als je op reis bent: bij aankomst heb ik grote dorst, 's avonds heb ik een gezonde honger en 's nachts slaap ik als een roosje.